

Hos søpapegøjerne på Mykines

Verdens ende: I en lille båd, der gynger, sættes kursen mod Færøernes vestligste ø Mykines, hvor der året rundt bor under ti fastboere. Her yngler utallige spøjse og trinde alkefugle med farvestrålende, trekantede næb. På øens stejle skrænter lander de efterfølgende ved deres reder - ofte med munden fyldt af aflange tobis.

Af Jakob Øster - Ritzau Fokus

Mørke skyer truer i horisonten, og vores lille båd duver rytmisk fra side til side i overgangen ud mod det opørte nordatlantiske hav.

Det er kun kort tid, siden vi har forladt den lille færøske by Sørvágur på lufthavnsøen Vagar og sat kursen ud igennem aflange Sørvágssjørdur med kurs mod Færøernes vestligste ø, Mykines.

Præcis i det øjeblik vi forlader fjordens nogenlunde smulte vand, viser Nordatlanten for første gang tænder. På vores færgetur er det samtidig blevet tid til at se overfartens største seværdighed. Kaptajn Martin Andrias Hedin Hansen slukker derfor motoren og lader vores båd flyde frit ovenpå de skummende bølgetoppe.

Over os flakser hundredvis af fugle, og mindst lige så mange af deres artsfæller har søgt læ op langs den stejle klippeformation foran os.

Vi er om bord på den lille færge Jósúp og stort set samtlige af bådens passagerer befinder sig nu på dækket af vores rullende færge. Ret fremme troner den mægtige klippebue Stóri Drangur (på dansk "Den Store Klippe"), som udgør en del af klippekomplekset Drangarnir (på dansk "Havstaber"), som samlet er ét af Færøernes ikoniske og mest fotograferede vartegn.

Skulder ved skulder - og halvt hængende ud over rælingen på styrbords side - forsøger en lang række nysgerrige rejsende nu ivrigt at få det rette billede i kassen.

Resolut indsejling til "verdens ende"

Nærmest uden undtagelse er de iført Gore-Tex tøj og bevæbnet med hvert sit tunge spejlreflekskamera.

Snart efter brummer motorerne igen, og mens regnen falder let og havgusen ruller ind, tøffer vi gyngende forbi knejsende Tindhólmur og dens ø-lillebror Gáshólmur og fortsætter ud over det åbne Atlanterhav mod dagens destination.

Mens adskillige af vores medpassagerer bliver tiltagende grønne i hovederne, venter vi til sidst længe ved brændingen, der leder ind mod Mykines, mens båden vipper uforudsigeligt.

Her på øen kan man kun lægge til, når vindretningen er rigtig, og først efter omtrent ti minutters ventetid skruer Kaptajn Martin Andrias Hedin Hansen endelig resolut op for gassen og får os sikkert manøvreret ind i den naturlige klippehavn.

At ankomme til Mykines føles lidt som at ankomme til verdens ende. Færøerne byder i sig selv på en af verdens mest isolerede placeringer, og nu er vi taget helt ud til landets vestligste ø, der ud over tre-fire ugentlige helikopterture, kun er forbundet med båd i løbet af sommerhalvåret - og hvor antallet af

helårsboere nu, ifølge de lokale, udgør blot otte personer.

Lokale møder

En stejl betontrappe leder os fra færgelejet op til den lille bygd, hvor søskendeguideparret Hans Meinert og Ronja iført skriggule veste smilende venter på os - og kort efter tjekker, at vi alle har betalt det obligatoriske hiking fee.

Konen og jeg besøgte også Mykines tilbage i 2017. Dengang var vi så heldige at blive inviteret på kaffe i et af øens traditionelle huse, der var udrustet med fadebur og kakkelovn og kunne mønstre græs på taget.

Inde i den varme, hyggelige stue var vi snart efter i muntert og også snapsedrikken-de selskab.

Selv om der nu om sommeren på øen bor markant flere end otte personer, tænker jeg, at folk på disse kanter nok alligevel alle sammen kender hinanden.

Derfor viser jeg Hans og Ronja et billede på min telefon af rødskæggede Andreas - en af det hedengangne snapsegildes højstemte deltagere - som vi ved vores sidste besøg tilfældigt mødte nede på kajen.

- Det er vores far, siger søskendeparret i munden på hinanden om manden, der nærmest på en prik ligner radio og tv-værten Mads Steffensen. Og mere end bekræfter dermed min formodning om at alle øboere kender hinanden.



Sidst vi var på øen, kunne alle og enhver frit bevæge sig rundt, og hvis man havde lyst, kunne man spadsere helt ud til fyrtårnet på Mykineshólmur landets allervestligste punkt.

Op til øens højderyg

Efter antallet af besøgende gennem årene løbende er steget, og for at passe på øens fugle, er der dog sidenhen indført krav om, at man nu kun kan bevæge sig rundt som del af en organiseret gruppe - og adgangsstenen ud til fyrtårnet har efter et mudderskred længe været lukket.

Med Ronja som guide sætter vores lille turgruppe afsted på vandretur. På sumpet og glat grønt græs vandrer vi i blæsende gråvejrstejlt op til øens højderyg.

Musklerne i benene syrer hurtigt til, og mange fra gruppen vælger fra tid til anden at vende sig om og gå baglæns op ad den uhyre stejle skråning for i korte intervaller at bruge nogle andre muskler.

Udkørte når vi til sidst toppen, og snart efter har vi langs de stejle klipper på øens nordkyst afgrundsdybe udkig ned til Atlanterhavet, hvor talrige lunder med deres korte, hurtigt svirrende vinger fornøjede flakser omkring.

- Lunderne kaldes i folkemunde ofte for søpapegøjer, sikkert på grund af deres karakteristiske trekantede og farvestrålende næb, fortæller Ronja.

- De overvintrer til havs i Nordatlanten og opholder sig her på Mykines om sommeren. Lunderne lever primært af tobis, som dog i nogle år desværre næsten har været forsvundet her omkring øen. Heldigvis er de små fisk dog pludselig kommet tilbage, så nu er her også igen masser af lunder, forklarer Ronja om bestanden af de spøjse fugle samt de aflange sandbunds fisk, som vi snart efter skal se hænge ud af adskillige forældre-søpapegøjenæb.

Mod øens største lundekoloni

Mens vi bevæger os op langs toppen af højderyggen, tager regnen til og pisker snart efter ned, mens jeg selv og alle gruppens øvrige fotografer småpaniske forsøger at beskytte vores udstyr.



Lunderne tilhører alke-familien og kendes især på deres trekantede, farvestrålende næb. Foto: Jakob Øster/Ritzau Scanpix



Her er stejlt og mudret, og græsset bliver hurtigt glat som sæbe. Snart efter opgiver den kvindelige halvdel af et dansk ægtepar derfor den videre vandring. En ærgerlig be-

Bestanden af de aflange sandbunds fisk tobis var i adskillige år reduceret, men nu er de mange små fisk tilbage omkring Mykines igen.

Foto: Jakob Øster/Ritzau Scanpix

slutning skal det vise sig for lige på den anden side af toppen, få minutter længere fremme, venter á Rógvu - øens største lundekoloni.

Præcis som vi ankommer dertil, klarer det pludselig op, og mens vi klargør vores kame- raudstyr, bryder solen med helt igennem per- fekt timing kortvarigt frem.

Lige ved siden af de afmærkede stier befin- der der sig nu i det grønne græs på de stejle skrænter hundredvis af lunder.

Mange af dem står lige ved siden af deres små selvudgravede jordhuler, der fungerer som reder, og som deres unger her om som- meren typisk opholder sig i de første 40 da- ge af deres liv.

Fra tid til anden lander en mor eller en far med adskillige tobis i næbet og skynder sig ned i reden for at fodre afkommet.

- Pas på med at forlade stien. Både for ike at forstyrre fuglene, men også fordi adskil- lige besøgende har brækket arme eller ben heroppe efter pludselig at være faldet i et lun- de hul, siger Ronja formanende, da det er tid til at gå videre.

Hurtige vejrskift

Det siges, at vejret kan skifte nærmest mo- mentant på Færøerne og det skal vise sig at holde stik.

Sol afløses af tåge, da vi sætter kursen til- bage langs nordkysten og fortsætter langs den del af ruten, der meget passende kaldes for "The Edge" (Kanten, red.).

På toppen af de stejle klipper sidder også her så mange lunder, at vi hurtigt opgiver at tælle dem. De er lette at fotografere, så læn- ge de sidder stille, men når de pludseligt sæt- ter af og flakser omkring, er de nærmest umulige at forevige.

Da vi synes, vi har set lunder nok, sætter vi til sidst kursen tilbage mod øens lille bygd.

På tilbagevejen falder vi tilfældigt i snak med en af stedets øvrige guider, der fortæller, at han tidligere har forsøgt at ernære sig som naturfotograf. En plan han dog sidenhen har måtte opgive, for som han siger:

- Færingerne gider ikke købe landskabsbil- leder, når de alligevel bare kan kigge ud ad vinduet og se den smukke natur.

Snart efter er vi tilbage i den lillebitte by med de hyggelige huse, der stort set alle har græs på taget. Det skyldes oprindeligt, forkla- rer Ronja, at man ikke havde træ nok, og si- den er det blevet lovbestemt, at alle nye My- kines-huse skal opføres med græstage.

Inden vi skal retur med færgen, aflægger vi bygdens lille café et besøg. Helt i ånden om at det meste på øen er familiedrevet, er det Ronja og Hans Meinerts mor, der bestyrer caféen.

Moren er en af øens blot otte beboere, der også overvintrer her, og hun morer sig koste- ligt over, at vi synes, hendes mand ligner Mads Steffensen.

Hendes smil strækker sig fra øre til øre, da hun kort efter trakterer med en himmelsk hjemmelavet fiskesuppe. Med den i maven er vi klar til at forlade Færøernes vestligste ø.

Lidt ærgerlige over, at vi ikke lagde en overnatning ind i programmet herude på denne helt igennem stormomsuste, omskifte- lige og eventyrlige lokation.

Professionel

Sprøjtelakering i alverdens farver

Giv dit hjem nyt liv med en gang lak.



FORESTIL DIG MULIGHEDERNE ...

Gå en tur i din bolig og forestil dig, hvor meget farver kan forvandle tingene. Moden og din personlige smag ændrer sig med tiden, men hvis køkkenet og det andet inventar er funktionelt, er det synd og skam bare at skifte ud. Behold den gode kvalitet og se alt med nye øjne.

SÅDAN GØR DU, TRIN FOR TRIN

Gå til en start ind på dibberndesign.dk og bed om et tilbud. Beskriv opgaven, og send gerne et par fotos med, så fagfolkene kan vurdere omfanget. Du afleverer det, der skal lakeres hos Dibbern. Det er også en mulighed for at få emnerne afhentet hos dig, hvis du ønsker det. Dibbern afvasker,



sliber, grundlakerer, mellem tørrer og slutter af med 2-3 gange toplakering i den ønskede farve.

HVAD KAN DU FÅ LAKERET?

- **Døre** - alle typer
- **Køkken** og **skabslåger**
- **Reoler** og alle **indendørsmøbler**
- **Borde** og **stole**
- **Lamper** og lign.
- Ja, **alt** kan lakeres.

Køkken, bad, garderobe og stuer kan fornyes med farver, og Dibbern kan også hjælpe i garagen med flot lake- ring af motorcykel, cykel og alufælge mv. Du kan glæde dig over smukkere ting i hverdagen og se frem til en god pris ved gensalg.

Bent Dibbern har i over 45 år været førende inden for sprøjtelakering. Han står personligt for kvalitetssikring og for kontrol af ordren, før arbejdet går i gang.

3 GODE GRUNDE TIL AT LAKERE I STEDET FOR AT KØBE NYT

DET ER BILLIGERE

En professionel sprøjtelakering af dine køk- kenlåger, døre, inventar, reoler, stole, borde og lamper får dem til at fremstå som nye, men det er typisk billigere end at købe nyt. I stedet for en stor udskrivning, investerer du i de ting, du har og oplever fornøjelsen ved at få noget nyt, uden at store regnin- ger giver skår i glæden.

DET GIVER FRIHED

Du vælger selv de farver, dine ting skal lakeres i. Du kan vælge en personlig farve- tone og er ikke begrænset af producentens farvevalg. Du kan samtidig afpasse farver- ne efter sæsonen, efter din nye boligstil og efter dine nye anskaffelser, der er kommet i boligen siden sidst.

DET ER SMUKT

Dibberns sprøjtelakering udmærker sig ved en ekstra kraftig lagtykkelse, der giver en unik dybde i farverne og en enestående holdbarhed. Du plejer din investering og øger brugsværdien. Derfor vælger flere og flere at beholde i stedet for at smide ud.

Dibbern Color-Design 

H.J. Holstvej 32 • 2610 Rødovre
Tlf. 36 70 71 23 • dib@dibberndesign.dk

LÆS MERE OG KOM GODT FRA START PÅ www.dibberndesign.dk